

PŘEPIS VIDEO - JAN VONDRÁČEK

0:45-4:45

Jan Vondráček: Já měl vždycky smůlu, protože já jsem šel třeba ze školy a vlastně ta demonstrace začala třeba ve čtyři, že se tam jakože lidi sejdou nějakým způsobem, to se tam vždycky tak jako šušká jo, protože nebyly, nebyly facebooky, děcka to si neumíte představit, nebyl facebook, to se nedalo takhle svolat že jo cvak cvak, to prostě tajný telefonáty a tak, no aaaa já tím, že jsem musel být třeba ve škole, tak jsem tam přišel o hodinu pozdějš a to už to bylo jako třeba ten Václavák byl uzavřenej a člověk se jakoby už nedostal tak, aby se tam zúčastnil tý demonstrace, čím jsem si samozřejmě v lednu třeba jako ušetřil sprchu z vodního děla nebo tak, ale jako nebyl jsem tam a to bylo zvláštní, že já, jak se mi to asi třikrát nepodařilo jo, na ty jednadvacátý srpný a tak, tak jsem říkal, až já jednou budu v tom kotli, tak to tady bouchne, jako to je zvláštní, že člověk má nějakou podivnou předtuchu, jo, jo jakože prostě, jakože prostě na to nějak čeká.

ČERNO

Jan Vondráček: Zeman prostě je pro mě lhář, jenom to, jak mluvil a zlehčoval vlastně ten masakr Národní třídě, že to byla taková šťouchačka mezi lidovejma milicema a študákama, děcka nevěřte tomu, já jsem tam byl, jako pro mě zážitek velice silnej a do dneška třeba i cítím vůně z toho dne jo, protože to byl tak jakoby emotivně vypjatej zážitek, že vlastně člověk vidí každej detail, jo a když jsme tam přišli, tak už jsme viděli, že něco bude špatně, protože v podstatě oni jakoby ten dav uzavřeli od nábřeží, já nevím, jestli jste to někdy viděli, že to jsou takový ty radlice, že to má vepředu tyty a tím se vlastně shrnuje ten dav. Jo, tam bylo vlastně nejvíc takových těch zlomenin a zlámaný žebra a poraněný páteře a tak, no aaa my jsme se dostali k tý Národní, no a já jsem se vlastně dostal, to jak znáte ty fotky, jak tam dávaj kytičku za štíty, no a to vo čem tvrdil Zeman, že tam byla možnost odejít z tý Národní třídy, že ten kdo tam nechtěl být, tam nemusel být, tak to je minimálně polopravda, protože když jsme tam přišli, tak ano, existovala jedna ulička, kterou se dalo odejít, ale ta ulička znamenala to, že byl kordon policajtů s takovejma bílejma dřevěnejma obuškama a člověk musel projít tou uličkou, schytl prostě dvacet třicet ran, který nebyly malý, protože prostě tam, oni tam nahnali bohužel teda jako mladý nějaký kluky, jakoby ty z tý zásahovky, který byli vystresovaný, prostě tři dny před tím je tam masírovali někde v kasárnách, takže oni opravdu si bouchli, no a na konci tý uličky v podstatě člověk odevzdal občanský průkaz, ty lidi narvali do antonu a za prvé záznam že jo, protože pak jako se chystali, že půjdou na výsledky, co už se u většiny lidí pak nestalo, no a udělali to, že vlastně ty plný antony vyvezli třeba

čtyřicet kilometrů za Prahu, ty občanky nevrátili, ty lidi tam vyhodili a jeli zpátky ty prázdný antony, takže ty lidi tenkrát vlastně zůstali stát někde v lese, vůbec nevěděli kde jsou a prostě pěšky se snažili někam dojít, někam na nějaký autobus.

4:46 - 8:46

Jan Vondráček:

„A prostě ještě jako zranění velmi často. No nebylo to moc hezký. No a my jsme tam vlastně stáli, já vím, že se tam právě nějaký středoškoláci chtěli tou uličkou dostat ven, ale třeba tak dvacet minut před tím zásahem, tak už nebyla tahle možnost. No a asi deset minut před tím zásahem celá ta Národní najednou ztichla a bylo to prostě ticho před bouří. Já nevím, jestli jste viděli Tenkrát na západě, ten film. Tak jak tam přestanou cvrkat ty cvrčci, protože se blíží to, že je vystřelí, tak takhle nějak podobně to fungovalo. Že prostě ztichlo to náměstí a pak někdo zavelel a přišel jako brutální masakr. Protože, vlastně těma radlicema začali stlačovat lidi, z druhé strany to mlátili policajti, vlastně stahovaly ten dav, takže ty lidi tam šlapali po sobě, mačkali - toto. My jsme tam měli kamarádku výtvarnici, scénografku ze školy. Tak jsme řekli „Není čas na hrdinství, máme tady holku!“ Tak jsme se snažili někam zdrhnout, což nebylo moc kam. No a pamatuju si, že hned po první minutě už nesli kluci čtyři holku se zvrácenou hlavou zakrácenou. My jsme jakoby běželi nějakým směrem, snažili jsme se chránit ty holky. No a dostali jsme se k domu, kde se prostě někdo z těch lidí otevřel, otevřel dveře - hlavní vchod. No a v podstatě nás tam pustil, aby jsme se schovali aspoň v tom domě, protože na té ulici nebylo bezpečno. Ani na jednom metru, tam to opravdu lítalo. A tenkrát to jsem říkal: „to je podobný, tošku jako to bylo leta u nás jako, že je ten národ rozdělený tak půl na půl“. No tak to bylo už trochu tenkrát, že některý lidi pustili dovnitř, teď si představte, že někdo vám zazvoní u dveří a vy pustíte dovnitř třeba dvě stě lidí do toho bytu. Protože věděli, že jinak je nechránějí. Prostě tam naběhlo dvě stě lidí, stálo tam, to jsem nikdy neviděl od té doby, stálo tam prostě i v předsíni, namačkaný vlastně hlava vedle hlavy. Do toho už vzadu křičeli, ať otevřou okna, že se tam udusej, že vlastně ten byt, dvě stě lidí v jednom bytě 3+1, prostě to se tam nedá. No takže začali otevírat okna. No a my jsme běželi, přesně se to ukázalo, půlka toho domu zhruba, plus mínus, otevřela ty byty a půlka, prostě jenom nějaký babičky, na nás řvaly, že jsme zatracenci a zaprodanci, a to znaly z novin a nepustily. No a my jsme vyběhli až na půdu, kterou nám nějaký chlap přišel otevřít, zamkli jsme se tam a sedli jsme si na tu obrovskou půdu, tam bylo taky nějakých sto padesát, dvě stě lidí, a seděli prostě jako na zemi a teď jsme ztichli a jenom jsme z ulice poslouchali ten šílený řev, prostě houkání, štěkot psů, prostě křičej lidi úplně zoufale a fakt to bylo hrozný to poslouchat. Oni se dostali přes to lešení vlastně na střechy těch domů a protože tušili, že v těch domech jsou ty lidi, který prostě oni měli sebrat, tak chodili vlastně po střeše. A já si pamatuju jak jsme tam seděli a těch sto padesát lidí ani nehleslo tam prostě, protože jsme věděli, že je tam nějaký pohyb a fakt špendlík by byl slyšet upadnout a najednou to

střešní okýnko se otevřelo , ten voják v tom červeném baretu, tak on vlastně otevřel to okýnko , naštěstí neměl baterku. On tam strčil hlavu do toho okýnka a jenom poslouchal, jestli tam někdo je. A bylo - tam skoro nikdo nedejchal , tam bylo hrobový ticho, protože tam se každéj bál kechnout, zasmrkat a takhle měl asi minutu tu hlavu a pak teda zavřel to okýnko a šel pryč. A teď jenom to jak se „huh“ vdechlo, že nás tam neobjevili. No když jsme šli ven, tak ten pohled byl dost jako děsivej , protože, jako samozřejmě spousta krve na ulici a prostě boty rozházený, části oblečení, prostě transparenty roztrhaný a dokonce, což potom je taky zvláštní , protože nás to taky vyděsilo, že se tam válely jako podprsenky a spodní prádlo po tý ulici.

8:46 minut

A my jsme říkali, jako bože můj to snad není možný, to už jako opravdu přehnali, jenomže pak se zjistilo, to vy už neznáte, protože to byl pátek 17. listopadu a mimopražský studenti jezdili domů, a protože tady neměli možnost si vyprat prádlo, tak vždycky měl každéj dvě velký tašky a tam měl špinavý prádlo za ten tejden a jel si to vyprat k mámě nebo k rodičům na venkov a tím, že se na tu demonstraci šlo po škole, tak spousta lidí mělo s sebou ty tašky, zatím my jsme se svolali už v neděli po tom pátku a domluvili jsme se, že prostě jdeme do tzv. okupační stávky, to znamená, že budem protestovat tak dlouho, dokada' se něco nezmění, dokada' se nevyšetří zásah 17. listopadu, dokada' se prostě věci nedaj do pohybu, no takže my jsme v pondělí nastupovali do školy, to vlastně bylo docela vtipný, protože já jsem byl jeden z mála z ročníku, kterej už byl ženatej, protože já jsem se ženil v červnu, na konci června, před tou divadelní akademií a takže já tam byl fakt jedinej ženatej a žena dělala v knichkupectví na Dejvický v metru dole a já jsem se tam šel s ní rozloučit a bylo to takový, jak když jdu do války, jo protože jsem měl tu tašku s tím spacákem a s jídlem na pár dní atd. A žena tam plakala jak kdybych šel na vojnu nebo někam bojovat. No ale pamatuju si tenkrát v tom Havlíčkově Brodě, že tam přišel poté, co jsem tam vystoupil, tak přišel za mnou takovej starej komunista vožralej, byl měl takovej ten červenej nos od chlastu a říkal mi soudruhu, to jsem mu zakázal, že mi nebude říkat soudruhu, a říkal vy jsi myslíte, že jste vyhráli nebo něco, ale uvědom si, že Praha je srdce Evropy, a my máme prostředky na to, aby jsme tomu srdci způsobili infarkt, a vy potom budete šťastný, když vás budeme z toho léčit. A to je to, za co se vám děcka omlouvám, že se to tenkrát nezatíplo razantnějš, ale bohužel ona na to moc nebyla doba, jo protože když si vezmete, tak po 2 světový válce se udělal norimberskej proces jako s vedoucíma, vlastně s vůdčema fašistický strany, ale přesto, že je v Ústavě, že komunismus jako totalita vlastně je zakázaná, tak přesto vlastně zůstala pořád komunistická strana, která tu totalitu obhazuje. Protože se tenkrát se na Letný křičelo: NEJSME JAKO ONI, že se jim nebudem mstít, protože komunisti se vždycky těm svým politickým protivníkům mstili, a lidi skončili v lágrech nebo na šibenici a nebo tak, no a my jsme chtěli, jako že nejsme jako oni, akorát jsme zapomněli, že oni budou pořád jako oni, takže oni se budou snažit

zpátky urvat tu moc a urvat jakoby pro sebe nějaký místo na slunci. TAK AŽ PŮJDETE NĚKDY KOLEM TADY TOHO PAMÁTNÍKU, TAK SI VZPOMEŇTE NA TOHLE HESLO: KDY, KDYŽ NE TEĎ, KDO, KDYŽ NE MY! PROTOŽE AŽ UCEJTÍTE NĚKDY NĚJAKOU NESPRAVEDLNOST NEBO NĚCO CO SE VÁM NĚKDY NEBUDE ÚPLNĚ LÍBIT, TAK JE TO NA VÁS. A OD TOHO TA DEMOKRACIE JE.